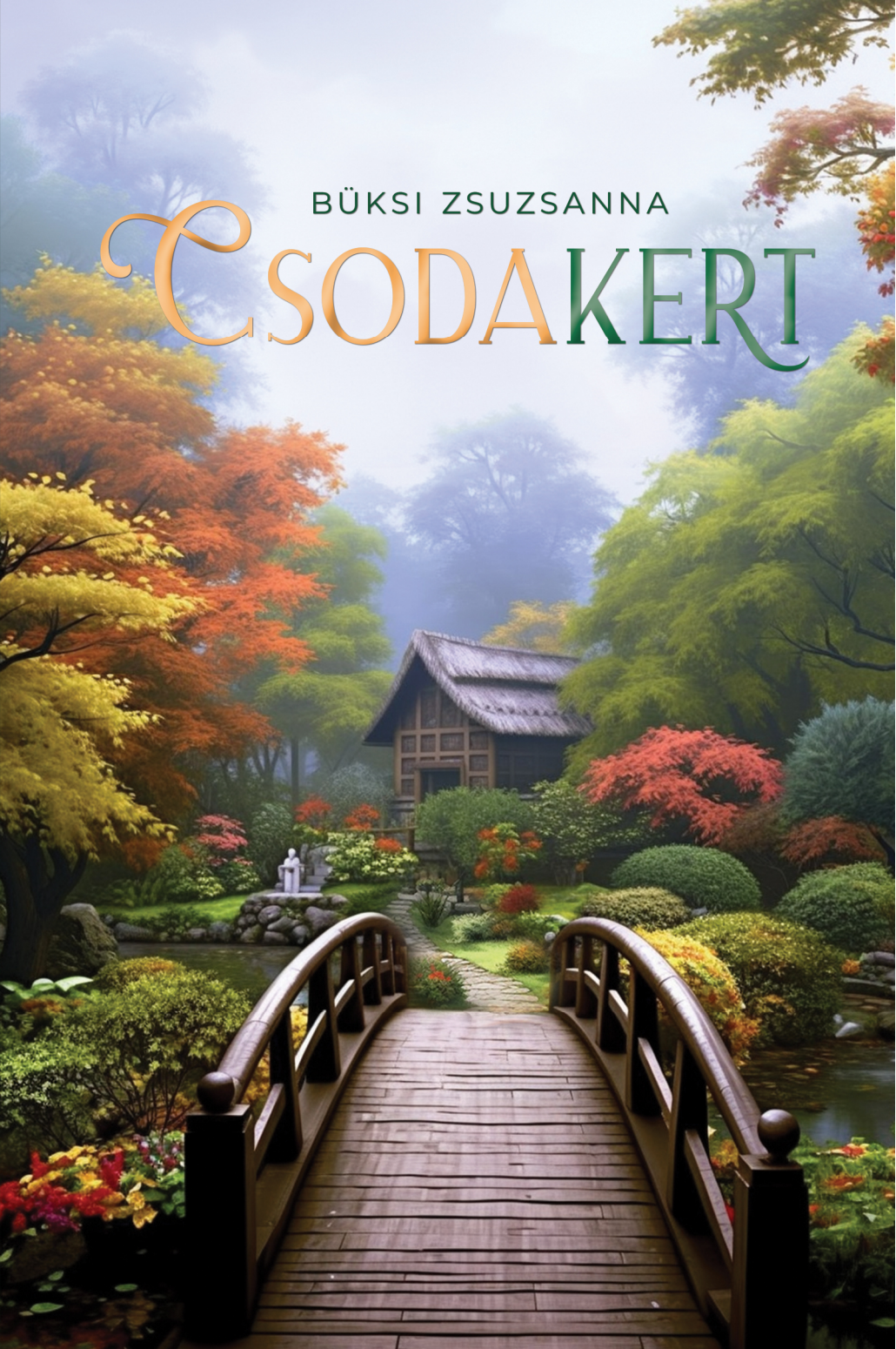

BÜKSI ZSUZSANNA

CSODAKERT

Büksi Zsuzsanna – Csodakert

©Büksi Zsuzsanna, 2023
Szerkesztés és korrektúra: Tira Nael

Borító: Chris Covers – <https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign>

E-book: Tira Nael

Szerző elérhetősége:
<https://www.facebook.com/buksizsuzsanna>

Kiadja: FairBooks Kiadó és Írói Műhely, 2024
www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla
Főt, 2024

ISBN 978-615-6681-03-4

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Márk mindent elvesztett, amit csak lehetett. Keréketört profi futballkarrierje és tönkrement házassága elől a kisvárosi magányba menekül, azonban egy váratlan örökség révén betoppan az életébe Dóri és nyolcéves kisfia, Lackó.

Dóri abban reménykedik, hogy újra egymásra találhatnak a gyermeke apjával. Nincs szüksége arra, hogy összeköltözzön egy idegen férfival, sem arra, hogy Márk megnehezítse egyébként sem könnyű életét. De vajon hová vezet a kényszerű együttélés?

Egy átmeneti állomás lesz csupán, vagy Dóri és Márk olyasmire bukkannak együtt a mesés vidéki házban, amiért érdemes megváltoztatni a terveiket?

Kedves Olvasó, köszönöm szépen, hogy itt vagy és a kezekben tartod ezt a könyvet!

Köszönöm Samumnak, hogy évek óta segíti vinni a gyűrűt, mert nehéz egyedül. Már régen feladtam volna. Drága Samu, nélküled sosem jutottam volna el idáig, ugye tudod?

Köszönöm Dér Anitának, hogy mindig lehet rá számítani, köszönöm a meglátásait, a türelmes segítségét, és azt, hogy ha kell, százegyszer is elolvassa a szövegeimet.

Köszönöm Deninek a lelki támogatást és a töretlen optimizmusát.

Köszönöm Alexnek, kedvenc unokaöcsémnek, a vaskúti focicsapat egyik frontemberének, hogy a buta focis kérdéseimmel mindig fordulhattam hozzá.

Köszönöm a szerkesztőmnek, Tira Naelnek, hogy olyan szeretettel nyúlt a szöveghez, és köszönöm azt a sok vicces, nevetéssel teli pillanatot, amit a szerkesztés közbe belecsempészett, ezzel felejthetetlen pillanatokat szerezve.

Köszönöm Juditnak azt a sok mindent, amit értem tett, hogy a legnehezebb pillanatokban mellettem állt, és mindig meghallgatja a kínjaimat.

Köszönöm a családomnak és a barátaimnak, hogy olyan türelmesek velem, amikor írok, és elfogadnak olyannak, amilyen vagyok. Sokat jelent.

1. fejezet

– Nem akarok egy kórházban megdögleni – krárogott az öreg a telefonban. – Vigyél haza!

Márk elment érte. Úgy, ahogy alig egy hónapja megígérte neki. Megígérte, hogy könnyűvé teszi, ha Dini bá' már nem bírja. Segít neki méltósággal elmenni erről a nyomorult világról.

Márk tudta, hogy most jött el a pillanat. De hiába tudta hetek óta, hogy eljön ez az idő, mégis egyre nehezebb lett. Napról napra jobban érezte a ránehezedő teher súlyát. Elviselhetetlenebbé tette az amúgy is elviselhetetlen hétköznapiakat. Szürkévé a hétvégéket. Az sem segített, hogy a munkába menekült. Heti hét napot dolgozott. De a városból sosem ment el, mert négytől ötig minden áldott nap ott ült az öreg kórházi ágya mellett, és nézte, ahogy lassanként elkopik belőle minden, ami egykor azzá tette Mészáros Dénest, aki volt.

Borzalmas rombolást végzett a betegség az öreg testében. Márk arra gondolt, hogy ha egyszer ő is erre a sorsra jut – ha egyszer őt is felfalná egy gyógyíthatatlan betegség –, ő sem akarná leszedálva, fájdalmak között tölteni az utolsó napjait. Olyan fájdalmak között, amiket már a morfium sem csillapít. Ő sem akarna kínok között meghalni.

Megígérte, hogy könnyűvé teszi az öregnek.

Könnyűvé...

Ez a szó örökké fájdalommal fogja eltölteni. Ez a szó a világ legnehezebb szavává vált Márk számára. Dini bá' nem láthatja rajta, mennyire összetört. Fogalma sem volt róla, mit fog kezdeni az öreg nélkül. Hogy éli túl nélküle a mindennapokat.

Márkot három éve a halál öleléséből rángatta vissza az öreg az életbe. Esélyt adott neki az újrakezdesre. Hónapokig feküdtek ugyanabban jó hírű magánkórházban. Apránként kerültek közel egymáshoz. Márk akkor olyannyira kilátástalannak érezte az életét, hogy készen állt arra, hogy önként váljon meg tőle.

Az öreg nyilván sejtette, mi jár a fejében. Befogadta a kert végében álló kisházba, és semmi mást nem kért tőle cserébe, mindössze annyit, hogy szépítse, gondozza a kertet, és építsen neki egy tavat. Márknak pedig jól jött akkor a kisváros magánya, az öreg pártfogása.

Miután Dini bá' támogatásával kikecmergett mély depressziójából, a városba már egészen gyorsan beilleszkedett. Sosem volt gondja az ismerkedéssel, ráadásul profi futballista múltja összehozta az emberekkel. Megállították, szóba elegyedtek vele, leginkább kedvelték. Kuriózumnak számított a jelenléte a kisvárosban. Márk végre úgy érezte, valamiképpen normalizálódott az élete.

Erre most Dini bá' készül elmenni. Örökre.

Márknak már nem voltak öngyilkos gondolatai, kevésbé élt önpusztító életet, és már nem is vágyott a halálra. Egyszerűen csak nem tudta, mi lesz ezután. Bár nem is kívánt belegondolni egy olyan életbe, ahol nincs mellette az öreg. Szüksége volt rá.

Márk megdörzsölte az arcát, és a kocszi visszapillantó tükrét használva megpróbálta rendezni az arcvonásait. Esélytelennek tűnt. Az, hogy hetek óta alig aludt, mély barázdákat vágott az arcára, árkokat ásott a szeme alá. Képtelen lesz eltitkolni az öreg elől, milyen nyomorúságosan érzi magát.

Nem tudhatja meg!

A kórház kántinjában lefőzetett magának egy dupla eszpresszót. Azonmód, üresen felhajtotta az egészet. A torkára rátapadt

a keserűség, a gyomrát fájdalmasan marta az üresség. Tegnap reggel óta semmit nem evett.

Márk a saját felelősségre vitte haza az öreget. Csekély ellenállásba ütközött az ápolónők és az orvos részéről. Alig tartották vissza. Nyilván az öreg is tett róla, hogy ne bánják nagyon, hogy ki kell adni, Márk meg aláírt mindent, amit elé tettek. Sőt, megmutatta a gyógyszereket is, amiket aznap reggel váltott ki.

A kocsiban alig beszéltek. Dini bá' fénytelen tekintettel nézte az elsuhanó utcákat.

– Kényelmesen ül?

Az öreg rövidet horkantott.

– Életem végéig elkocsikáznék ebben a verdában.

Fura kis hang tört fel belőle. Márk aggódva pillantott rá, és rájött, hogy Dini bá' nevetgél magában.

– Mi olyan vicces?

– Könnyen lehet, hogy éppen ez fog történni.

Márk keze megremegett a kormányon.

Nem halhat meg éppen most. Úton hazafelé. Még el sem búcsúztunk. Még haza sem vittem.

Az öreg csak kuncogott magában.

– Látnád a rémült képedet! Nyugi, fiam, nem fogom beszenyenezni a menő járgányodat!

– Nem félek attól, hogy beszenyenezné – felelte Márk rekedten. Megijedt a saját hangjától.

Az emlékektől félek.

Jobban össze kéne szednie magát. Játszani, hogy minden rendben van. Ugyanúgy, mint ahogy évekkkel ezelőtt Szendrával

is eljátszotta. Olyan jól színelték a boldogságot, hogy olykor még Márk is elhitte, hogy igazi.

Most miért ilyen nehéz? Hiszen megígérte, az öregnek, hogy könnyűvé teszi.

Márk felhajtott az autófeljáróra, és még az utcán átemelte Dini bá' a kerekesszékebe. Könnyedén felkapta, alig volt súlya. A vastag pulóveren keresztül a tenyere alá simultak az öreg bordái.

Sokat fogyott – állapította meg, és összeszorult a torka. Még jó, hogy Dini bá' nem látta az elkeseredett ábrázatát. Az öreg gyűlölte, ha szánakoztak felette.

A sárgás árnyalatú, ráncos bőrből szűrös gyógyszerillat áradt, erősebben, mint valaha. Márk óvatosan tette be a kocsiba az öreget, próbálta úgy betolni a járdára, hogy minél kevesebbet rázkódjon a kerekesszék.

A kapu előtt türelmetlenül ugrált, csaholt az öreg vizslája. Márk becsukta maguk mögött a barna vaskaput, és engedte, hogy kiörvendezzék magukat a viszontlátás boldogságában. Zsivány belefektette fejét gazdája ölébe, onnan nézett fel rá szomorú szemmel. Dini bá' vakargatta a kutya füle tövét, miközben duruzsolt neki, Zsivány meg néha-néha megbökdöste az orrával a karját.

Vajon a kutya érzi? Tudja?

– Jól van – súgta az öreg Zsivány fülébe, majd szeretettel megcsókolta a vizsla fejét. – Jól van hát.

Márk ezt valamiféle jelnek vette, így beljebb tolt a kocsit a kikövezett járdán, a ház előtt elnyújtózó kerten keresztül. Zsivány mellettük bandukolt, most a ház sarkánál felbukkanó két macska sem zavarta meg a nyugalma. Az egyik macska hófehér, a másik szénfekete. A két kandúr óvatosan közeledett, finoman helyezték puha tappancsukat a kövekre, felemelt füllel, hogy

Zsivány bármilyen ellenséges mozdulatára elillanhassanak. A tavaszi virágok bimbóiba belekapott az április végi szél. A tavaszillat édesen kúszott Márk orrába, de nem tudta elnyomni az öreg bőréből áradó halál szagát.

Dini bának mondanía sem kellett, Márk hátratolta a kis kerti lakhoz, ami előtt a tó állt, kis csobogókkal, íves híddal, lelógó fűzfákkal, a vízen lebegő, harsányzöld tavorózsa levelekkel. A kerekesszék gumis kerekei halkán surrogtak a híd tökéletesen illeszkedő deszkáin, a víz csendesesen csordogált alattuk. A szél belekapott Márk rövid, szőke hajába, megcibálta, majd vigasztalóan megsimogatta az arcát. Mintha a természet játékosan annyit mondana: minden rendben lesz. De Márk tudta, hogy semmi nem lesz rendben.

Megállította a kocsit a híd közepén, hogy az öreg gyönyörködhesen a kertjében.

– Csodálatosan megcsináltad! Kár, hogy nem láthatom a ló-tuszvirágzást. – Hosszan köhögött, majd rácsapott a kocsi karfájára. – Nem azért dolgoztam ennyi éven át ezen a házon, nem azért építettem a kertet, hogy idegenek randalírozzanak benne, tönkretégyék, szétdúlják! – fakadt ki, de a végére elfulladt a hangja.

Márk az öregember keskeny, csontos vállára tette a kezét.

– Hozok egy pohár vizet – szorította meg egészen óvatosan.

– Itt maradsz – förmedt rá az öreg –, és meghallgatsz!

Márk engedelmesen ott maradt.

– Ne izgassa fel magát olyasmin, ami még meg sem történt.

Hiszen már nem fogja tudni, mi lesz a kertjével a nyáron – akarta mondani. Csak hogy visszahozza azt a különös hangulatot a kapcsolatukba, ami mindig is jellemezte. A kíméletlen őszinteséget. A torkában keletkező gombóc miatt azonban

képtelen volt megszólalni, és mire legyűrte, már nem is akarta annyira kimondani.

– Most csak élvezze, ami van! – bukott ki Márkból rekedten.

– Nehogy már bögni kezdj nekem, mint egy kislány! Ne okozz csalódást! Nem azért jöttem haza!

Márk elfordította a fejét, pedig az öreg nem is láthatta, mi történik a háta mögött. Megszorította a kocsi gumírozott fogantyúját.

– Nem fogok – jelentette be

Most még nem.

Akkor sem, ha neheze é esett erősnek maradnia.

– Azt akarom, hogy mások is élvezzék! Boldog családot képelek el ebben a kertben. Egymást szerető embereket, akik megbecsülik ezt a szépséget és harmóniát, amit tőlem kapnak.

Márk elgondolkodva figyelte a csobogó vizet, a rigókat a part mentén. Az öreg sosem beszélt neki családról, meg boldogságról eddig.

– Fura, hogy ezt mondja. Azt gondoltam, nem hisz az ilyes-
miben. Tekintettel arra, hogy magának sincs családja. Egyedül él-
vezi mindezt – mutatott körbe.

– Veled – javította ki Márkot az öreg. – Zsivánnyal, Lukréciával és Szerénkével. Ti vagytok az én családom.

A két macska meghallotta a nevét, közelebb óvakodtak, majd egy szempillantás alatt beleugrottak az öreg ölébe. Zsivány mindössze egy lusta pillantást vetett rájuk, mielőtt az orra hegyével szelíden megbökdöste az öreg oldalát. Talán ő is tudta, hogy a macskadorombolás gyógyít. Talán esélyt próbált adni a gazdájának, azért nem hajtotta el a macskákat úgy, mint azelőtt.

Márk szíve elnehezült. A torka ismételten összeszorult. Mit csinál az öreg? Szándékosan teszi próbára?

– Igazán megtisztelő, hogy ezt mondja. Évek óta össze vagyok zárva egy zsémbes vénemberrel, aki ráadásul halálra dolgoztat. Ezt nevezi családnak?

– Többet tudok rólad, mint bárki ezen a világon – jelentette be az öreg.

Igazat mondott. Márk nem is tiltakozott.

Az öreg elmélázva simogatta a két macskát, akik egyre hangosabb dorombolásba kezdtek az ölében. Márk a tavat bámulta.

– Ha az örökösei eladják a házat, úgyis elmegyek.

– Az örököseim? – lehelte. Szinte alig lehetett hallani, amit mondott.

– Gondolom – válaszolta Márk bizonytalanul.

Azt persze nem tudta, miféle örökösök, mert a legjobb tudomása szerint Dini báznak senkije sem maradt. Ami biztos, hogy az öreg évekkal ezelőtt megírta a végrendeletét, így feltételezhető, hogy lesznek örökösök. Márk úgy gondolta, egy olyan vagyonos ember, mint Mészáros Dénes, nem halhat meg anélkül, hogy rendelkezzen a vagyonáról.

– És mi lesz a kerttel? Ki fogja gondozni? Ki fog vigyázni rá?

– Miért aggódik olyasmin, aminek már nincs semmi jelentősége? – kérdezte Márk reszelős hangon.

Az öregnek hamarosan mindegy lesz, mi lesz az otthonával, a kertjével. Márk viszont itt marad. Ha nem is a kis kerti lakban, de talán a városban egy ideig. Ő fogja látni, ha elburjánzik a kert, ha hagyják tönkremenni. Neki fog fájni, hogy hónapok alatt elvadul több év munkája, gondozása, hiszen olyan szeretettel csinalta, szívét-lelkét beleadta.

Könnyebb volt a kert sorsára gondolnia, és azzal foglalkoznia, mint az öreg halálával. Szembenézni azzal a fájdalommal, amit az elvesztése okoz neki. De majd ezen is túl lesz. Mint minden másón. Az is lehet, hogy visszaköltözik a fővárosba, és többé nem

látja Baját. Elfelejtí a házat, a kertet, Zsiványt meg a két kandúrt, és elfelejtí az öregét is. Talán csak kis kitérő volt az életében. Képtelenségnek tűnt most gondolkodni. Tervezni.

Megtervezni, mi lesz majd, ha az öreg nem lesz. Elképzelhetetlen, hogy lesznek napok, amikor nem lesz mellette, nem hallja a reggeli köhögését, a dörögését napközben, miközben tanácsokat ad, és a karcos nevetését esténként, ha néha felbont egy-egy üveg sört kettőjüknek. Semmi sem lesz már a régi. Márk nem akart erre gondolni. A jövőre. A magányra. Arra a szarra, amit életnek hívnak.

– Vigyázz Zsiványra, nehogy meglépjén az utcában tüzelőszukák miatt! Még csak az hiányzik, hogy holmi kaland után rohanva elcsapja egy autó. Egyetlen nő sem ér ennyit – horkantotta az öreg, és megpaskolta a visszatérő Zsivány fejét. – Hidd el, nincs olyan pedigrész szuka a világon, akiért megérné feláldozni az életedet. Kérdezd meg Márkot!

– Kattanjon le a témáról – morrant fel Márk. Az öreg az elevenébe talált.

Dini bá' erőtlenül a kerekesszék karfájára csapott.

– Nehogy nekem visszamenj ahhoz a nőhöz! – tört ki belőle remegve. – Elmegyek, de ez nem azt jelenti, hogy elkezdheted tönkretenni az életedet! Megértetted?

– Meg.

– Fiam – nézett rá az öreg gyengéden. – Ki fog rád vigyázni, ha én nem leszek?

– Majd én... vigyázok magamra.

Az öreg biccentett. Márk sejtette, hogy pontosan érezte azt a kétséget, amit ő érzett magában.

– Nézd meg velem még egyszer a naplementét! – kérte Dini bá’.

A kertből nézték, ahogy a vöröslő napkorong lebukik a háztetőik felett. A békák kuruttyoltak a tó partján, a tücskök ciripeltek, és ők egészen addig maradtak, amíg lehült az idő.

A kerekék alatt meg-megcsikordultak az apró kavicsok, ahogy Márk betolta az öreget a házba. A hálószobában kellemes meleg fogadta őket. Márk az ágyba emelte, lesegítette róla a vastag pulóvert. Dini bá’ annyira lefogyott, hogy lifegett a bőr a csontjai körül, eltűnt róla minden izom és hús. Márk eligazgatta a vasalt, hófehér lepedőt körülötte, megigazította mögötte a párnát, hogy ülni tudjon. Adott neki két szemetet a gyógyszerből, mielőtt a fiolákat a fiókba csúsztatta.

Dini bá’ arca elszürkült a fájdalomtól, a morfium kevésnek bizonyult.

– Múlt héten beszéltem az ügyvéddel. Újraírtam a végrendeletemet.

Márk vizet töltött az éjjeliszekrényre készített pohárba.

– Az egyházra vagy az önkormányzata hagyja a vagyonát? – tudakolta barátságosan, ugyanis az öreg megveszekedett ateista volt, emellett utálta a polgármestert.

Dini bált valamikor a város legbefolyásosabb ügyvédjeként tartották számon. Évekig aktívan részt vett a város politikai életében. Családokat tett tönkre vagy emelt fel, attól függően, hogy kívánták az érdekei.

Az öreg karcosan felnevetett, mielőtt kortyolt a felé nyújtott pohárból. Márk segített neki, hátulról a hátát tartotta, előlről a poharat. Nem csinálta túl ügyesen, így is mellécsorgott a víz, lefolyt a ráncokon Dini bá’ állára, lecsöppent a pizsamájára. Márk szárazra törölte az öreg állát, felitatta a nedvességet a pizsamájáról.

– Több alapítvány is megkeresett a kórházban – morogta Dini bá. Visszahajolt a párnájára. – Hiénák – fúj. – Össze-
gyűlnék, ha megérik a halál szagát.

Márk nem válaszolt, csak leült az ágy mellé készített székre, ahonnan könnyedén elérte az íróasztalt is, ha az öreg újra vizet kérne. Különb is, mit mondhatott volna? Hitegesse, hogy messze még a vég? Hiszen érzi. Mindenkinél jobban. Mondja azt, hogy nem hiénák? Amikor mindketten tudják, hogy azok, és nyálazva várják, hogy Mészáros Dénes végre feldobja a talpát.

– Nem félsz? – pillantott Márkra Dini bá.

Márk pontosan értette a kérdést. Az öreg nyilván tudta, hogy nincsenek tervei a halála utáni időre, és látta néhány éve vergődni. Valószínűleg féltette. Természetesen ezt sosem mondta volna ki ilyen nyíltan. De Márk értette. Mégsem zúdíthatja éppen most az örege a félelmeit, a kétségeit.

– Mitől félsz? – hárított. – Nem én fogok a pokolra kerülni hamarosan, hanem maga.

Dini bá' kuncogott.

– Jól döntöttem, hogy hazajöttem – állapította meg. – Könnyebbé teszed.

– Boldoggá tenne, ha valóban sikerülne könnyebbé tennem. Itt maradok.

– Végig?

Márk bólintott.

– Végig.

– Ott – mutatott az öreg az éjjeliszekrény fiókjára ráncos, aszott, májfoltos kezével. – Nyisd ki! – Márk engedelmesen kihúzta a fiókot. Csikorogva, nehezen engedett. – Vedd ki azt a képet!

Márk kivette az iratok tetejéről a színes fényképet. Alacsony nőt ábrázolt sötétkék farmerben és halvány rózsaszínű, tavaszi

kabátban. Még a fekete, túsarkú bokacsizma sem ellensúlyozta igazán a magasságát. Aprócska természetéhez képest feltűnően telt mellekkel, és gömbölyű csípővel rendelkezett. A tavaszi kabát övét megkötötte karcsú derekán. Hosszú, egyenes szálú, gesztenye haja a vállára omlott a rózsaszínű tányérsapka alól. Nem nézett a kamerába, éppen egy gyalogátkelőhelyen vágott át. A kép amolyan lesifotónak tűnt, mert körülötte felbukkant néhány ember és kocsi, amikhez viszonyítva Márk kapásból megállapította a nő magasságát.

– A lányom.

Márk felkapta a pillantását a képről, az öregre meredt.

– Van egy lánya?

Az öreg mindig őszintén megmondta a frankót, de ha magáról kellett mesélnie zárkózottá vált. Ritkán mesélt a családjáról, a tönkrement házasságairól, a fiáról. Talán olyankor is csak azért tette, hogy Márk érezze, tapasztalatból adja a tanácsokat. Márk mégis azt hitte, mindent tud róla, de ez a kijelentés meglepte. Ezek szerint Dini bá'nak voltak titkai, amit sosem osztott meg vele.

– Csúnya kis béka, igaz?

Márk vállat vont, és az öreg felé nyújtotta a képet.

– Mások minősítése nem feladatom.

Dini bá' átvette tőle a képet, és ő is megnézte.

– Nem ilyesféle nőkhöz vagy szokva, mi?

Márk kinyújtózta a lábát. Nem értette, most mi van. Hogy jön ide, hogy ő milyen nőkhöz vonzódik? Az utóbbi években pusztán egyszerű ösztönből választotta ki az alakalmi kapcsolatait, és hozta haza őket. Dini bá' olykor összefutott ezekkel a nőkkel, de sosem ítélte el. Sőt! Márk úgy érezte, határozottan támogatja abban, nehogy komoly kapcsolatba bonyolódjon bárkivel is.

Szandra után nem is vágyott komoly kapcsolatra. Meg ugye el sem vált még. Kényelmes volt így.

– Azt hiszem, lényegtelen, én milyen nőkhöz vagyok szokva – bökte ki végül.

– Valóban lényegtelen – hagyta rá az öreg.

– Hogyhogy nem mondta eddig, hogy van egy lánya?

Az öreg a fényképet tanulmányozta, egészen ellágyultak a vonásai, könnybe lábadt a szeme.

– Nem tudtam róla. Gyanítottam, de biztos sosem lehettem benne. A harmadik feleségemmel éltem, amikor találkoztam az anyjával – kezdte. – Csinos, naiv kis fruska volt. Igazán kellemes emlékeim maradtak róla – somolygott az öreg. – Jól elszórakoztunk. Aztán terhes lett. Azt hitte elválok majd, és feleségül veszem, csak mert megesezt. Annyira bájos és ártatlan volt.

– Mit csinált? Otthagytá?

– Adtam neki pénzt abortuszra. Zokogott. De megígérte, hogy elmegy, és megszabadul attól a porontytól. Bevallom, megkönnyebbültem, hogy eltűnt az életemből. Kezdtet bonyolulttá válni a viszonyunk.

– Honnan tudta meg, hogy megszülte a gyereket?

– Nem tudtam. Utána sosem láttam. A pénzt viszont nem sokkal később visszaküldte egy borítékban. Hiánytalanul. Akkor már gyanítottam, hogy kijátszott. De eltűnt, nekem meg nem hiányzott a nyűg a nyakamba.

– Nem félt attól, hogy egyszer megjelenik a gyerekekkel, és botrányt csap?

Az öreg nehézkesen nevetgélt.

– Rosszul járt volna, ha velem ujjat húz. Tudta ő azt nagyon jól.

– Most miért gondolta meg magát?

– Mert végül öt feleséget használtam el, és mindössze egy fiam született. Dini. – Az öreg csukott szemmel felsóhajtott. – Egyszerűbb lenne a helyzet, ha nem hal meg abban a bal esetben.

Dini bá' ráncos, remegő keze ökölbe szorult, a csukott szempillái alól kibuggyanó könnycsepp legördült ráncos arcán.

Márk ismerte a történetet. A srác tizenkilenc évesen motorbalesetet szenvedett. Az öreg szerint nem ő volt a vétkes, és Márk hitt neki. Dini bá' huszonhárom éve gyászolta a fiát. Márk sejtette, hogy akkor kezdett magába fordulni, és kizárni az életéből az embereket.

Ahogy az öreg kinyitotta a szemét, összeakadt a pillantásuk. A vizenyős kék tekintetben mérhetetlen fájdalom csillant.

– A lány az egyetlen, aki utánam marad. A Sors olykor elég ironikusan szövi a fonalát. Te nem így gondolod?

– Fogalmam sincs. Hogy akadt rá? – bökött a képre Márk.

– Fogadtam egy magánhekust. Jó sok pénzt legombolt rólam – nevetett fel keserűen. – Mindenki csak a pénzemre utazik.

Márk állta az öreg pillantását. Nem tiltakozott, mert úgy gondolta, nem éri meg. Elég, ha kimondatlanul tudják, ő nem a pénz miatt van itt. Mindössze az történt, hogy néhány éve két magányos férfi ugyanabban a drága magánkórházban egymásra talált. Mindketten a szakadék szélén egyensúlyoztak. Kevésen múltott, hogy nem zuhantak a mélybe. Márk sosem fogja elfelejteni azokat az időket.

Olyan volt neki az öreg, mintha az apja lett volna. Amikor Dini bá' újra beteg lett, nem volt kérdés, hogy vigyázni fog rá, és mellette marad.

Márk torka összeszorult.

Mellette. Az utolsó pillanatig.

– Akkor megvan az örökös – állapította meg Márk rekedten.

– Fenntartásaim vannak – vallotta be az öreg, miközben fájdalmasan megrándult az arca. Márk elővette az üvegcsét a gyógyszerekkel. – Nem kell – hátrította el az öreg. – Még nem.

– Mi a baj a lányával? Kétkelkedik a származásában?

Az öreg felkuncogott, Márk felé nyújtotta a képet.

– Nézd meg ezt az orrot meg azt a száját! Az enyém.

Márk a nő arcát tanulmányozta, a hatalmas, egyenes orrot, a széles ajkakat. Az öregé.

– Kétségtelenül – állapította meg. A lány világoskék szemének íve kissé ellensúlyozta ezt a rémes örökséget. Valamelyest harmonikusabbá tette az arcát. – Mik a fenntartásai? – ejtette a képet vissza a fehér takaróra.

– Az, hogy rendkívül csóró.

– Gondolom, éppen ezért jó helyre kerülne az az örökség – állapította meg Márk.

– Mi van, ha képtelen gazdálkodni, és kifolyik a pénz a keze közül?

– Az magának nem mindegy? Úgysem fogja már tudni, mi történik a vagyonával. Legalább örömet okozna azzal a pénzzel.

– Nem érted? – krákogott az öreg. Köhögési rohan jött rá a hirtelen indulattól.

Márk türelmesen megitatta, most sem sikerült jobban, mert ismételten mellécsorgott a víz. Aztán segített kibújni Dini báának a vékony felsőből.

– Mindegy, én értem-e.

Ráadott egy száraz, tiszta, hosszú ujjú pólót. Az öreg megpakolta maga előtt a takarót.

– Nem azért gyűjtöttem a vagyonomat, hogy egy senkiházi zabigyerek egyetlen év alatt elherdálja.

Márk megütközve nézett rá.

– A lányáról beszél.

– Attól függetlenül egy senkiházi, csóró zabigyerek – fújta az öreg. – Felügyeleti jog nélkül nem adom a kezébe a pénzemet, sem a házamat. Azt akarom, hogy te felügyeld minden kiadását.

Márk megrázta a fejét.

– Nem vállalom.

– Szarom le, mit vállalsz! Megtalálok a borítékot a végrendelettemmel a zárójelentésem mellett, két tanúval hitelesítve.

– Ez legális?

Az öreg bólintott.

– Múlt hónapban kivettem az összes pénzemet a bankból, megszüntettem a számláimat.

– Mit csinált annyi pénzzel?

– Eldugtam – fulladt el az öreg hangja.

– Eldugta. Mégis hova?

– Az ágy alá. – Márk döbbenetesen bámult vissza rá. – Nézd meg, ha nem hiszed!

Márk felpattant, és letérdelt, bevilágított a telefonjával az ágy alá, és meglátta a fekete sporttáskát, jó mélyre becsúsztatva a fal mellé.

– Ez nem maradhat itt!

Hasra vágta magát, és addig nyújtózkodott, amíg kihalászta a kopott sporttáskát a sötét sarokból. Az öreg még csak be sem húzta rajta a zipzárt, a húszeszes kötegek ott hanykolódtak egymás tetején.

– Azt akarom, hogy őrizd meg egy évig.

– Sporttáskában őrizgessem? – hitetlenkedett Márk.

– Senki nem tudja, hogy itt van. Ha akarod, ásd el valahová, elvégre te vagy a kertész.

Márk az ágyra dobta a sporttáskát.

– Maga megőrült!

– Józan ésszel aligha bírtam volna ki az utóbbi hónapokat. – Az öreg karcos nevetése kissé magához térítette Márkot. – Találsz egy levelet is a táskában. Azt add neki oda.

– A lányának?

– Talán az anyja eltitkolta a származást. Jobb, ha tudja. Ezt is, meg a szabályokat is. A miheztartás végett. Ha egy év múlva alkalmasnak találod a vagyonom kezelésére, akkor add át neki ezt a táskát.

– És ha nem?

– Akkor tégy vele belátásod szerint. Tartsd meg...

– Nem kell nekem a pénze!

– ...vagy fektesd be egy alapítványba – folytatta az öreg úgy, mint aki meg sem hallotta a tiltakozását.

Márk hátradőlt a széken. Amennyiben elvállalja, hogy megőrzi a pénzt, az azt jelenti, hogy a közelben marad, szemtanúja lesz, hogy egy idegen, hozzá nem értő mit művel a kerttel, és ugyanúgy kénytelen lesz majd végignézni a kert lassú haldoklását, mint az öregét.

– Ezt nem csinálom.

– Nincs választásod – vigyorgott rá az öreg, a szemébe visszaköltözött egy pillanatra az a hamis fény. Márk sejtette, hogy valóban nincs választása. Az öreg mindent elrendezett, a beleegyezése nélkül.

– Honnan tudja, hogy én nem herdálom el a vagyonát? A lányával kézen fogva?

– Mert nincs rá szükséged. Se a vagyonomra, se a lányomra.

Márk megrántotta a száját. Az öregnek kurvára igaza volt megint. Neki valóban semmi szüksége nincs több pénzre, akkor

sem, ha Szandra egyszer a válás után kiforgatja a vagyonából. Bár Márk elég nehezen hitte, hogy Szandra valaha rászánja magát a válásra. Neki kényelmes volt eljátszani a szegény, elhagyott feleséget, és időről időre megszellőztetni a médiában jó pénzért. Így aztán, ha majd egyszer Márk rászánja magát a válásra, akkor is éppen elég pénze marad, hogy túléljen. Ráadásul a lány messze nem az esete, mint ahogy az öreg nagy bölcsen megállapította az elején: máshoz szokott.

– Tehát én legyek a rohadék, aki mindenbe beleüti az orrát.

– Jó lenne, ha az lennél. Gondolj arra, a jó szíved miatt hová jutottál! Hogy Szandra mit tett veled! Amúgy nem ártana apasági pert varrnod annak a nőnek a nyakába.

Márk felhorkantott.

– Így is tele van a sajtó a szétköltözésünkkel. Nem akarom megnehezíteni a gyerek életét.

Örökre megbélyegezném.

– Mindössze kétéves – legyintett az öreg. – Azt sem tudja, mi folyik körülötte!

– Akkor sem! Hiszen csak egy gyerek. Ő aztán végképp nem tehet erről az egésztől.

– Szerinted nem fog kiderülni?

Márk megvonta a vállát.

– Én nem varrok apasági pert Szandra nyakába.

– Elköltöztél, mielőtt megszületett a gyerek. Szerinted ez kinek nem gyanús?

Márk lába egyfolytában mozgott a szék alatt.

Lehet, hogy mégis az enyém. Az én fiam. Talán...

Ezerszer átbeszélte az öreggel. Kár lett volna újra kimondania, és ezzel felhúznia Dini bált. Éppen most.

– Szandra tett róla, hogy mindenki megtudja, én vagyok a hibás – mondta inkább. – Olvasta az újságokat, látta a tévében. Mindenhol eladta magát, ahol fizettek érte. Edelenyi Márkus nem tudja túltenni magát azon, hogy derékba tört a futballkarrierje. Italba, nőkbe és drogba fojtotta a bánatát – idézte gúnyos hangnemben. – A többről ne is beszéljünk!

– Már akkor mondtam, hogy jelentsd fel mindet, az összes újságot és hírcsatornát, kérj, helyreigazítást adj ki saját nyilatkozatot! Tönkreteszi a híredet az a nő.

– Leszarom!

– Eljön majd az idő, amikor igenis számítani fog!

– Nem érdekel – hátrított Márk. – Megtanultam a leckét: többé egyetlen nőnek sem dőlök be.

Az öreg nehezen vette a levegőt.

– Éppen ezért lesz a legjobb helyen a pénzem nálad. Ráadásul a lányom nem az a típus, aki képes lenne az ujsa köré csavarni téged. Azért figyelj oda rá! Meglehet, hogy segítségre lesz szüksége. Támogatásra.

– Miféle támogatásra?

– Honnan tudnám én azt! – horkantott az öreg. – Nem ismerem. Segíts neki. De ne hagyj, hogy elherdálja a vagyonomat!

– Ez akkor is szar ötlet, Dini bá' – válaszolta Márk kedvetlenül. – Azt fogják mondani a városban, hogy a vagyónára hajtok.

– Éppen az előbb mondtad, hogy leszarod, mások mit mondanak. – Márk igazat adott az öregnek. Már régen nem érdekelte ez a része. Szandra tett róla, hogy többé ne érdekelje. – Zsivány panaszosan felnyűszített az ajtó előtt, a macskák felnyervogtak. – Engedd be őket! Hadd legyenek itt velem.

Márk beeresztette az állatokat. Először léphették át a ház küszöbét, mégsem randalíroztak. Lukrécia és Szerénke felugrottak

az ágyra, összegömbölyödtek az öreg mellett, Zsivány pedig a gazdája ölébe hajtotta a fejét.

A meghitt csendet az öreg krákogása verte fel. Márk felkapta a fejét, és újratöltötte a poharat.

– Eredj, etesd meg a kutyát! – utasította Dini bá.

Zsivány, mintha értette volna, hogy róla van szó, meglengette a farkát.

Márk nem mozdult.

– Menj már! Vagy azt hiszed, elpatkolok öt perc alatt, amíg távol leszel?

Az öreg úgy kuncogott, mintha arra készülne, hogy fityiszt mutat a halálnak. Márk feltápáskodott, combjára csapva magához hívta Zsiványt, és kiment vele az udvarba. A macskák futólépésben követték.

Most tényleg egyedül maradt – fordult meg Márk fejében a gondolat, de elhessegette a zsigeri rossz érzést, ami megjelent benne.

Automatikusan bontotta a konzervet, kotorta a kutya táljába. Zsivány szimatolva, türelmesen várta, amíg megengedi neki, hogy egyen.

Az öreg köhécselt a szobában.

Vajon meddig...?

Márk szándékosan másfelé fordította a figyelmét. A macskákat hívta, hogy őket is megetesse, de az agya folyamatosan járt.

Mi lesz, ha elkapja egy roham? Ha ennél is nagyobb kín lesz, hogy levegőt vegyen?

Ki fogja bírni, hogy csak álljon mellette, tétlenül? Percekig, órákig, hetekig? Honnan fogja tudni, mikor jött el az idő? Mit tesz majd, ha az öreg arra kéri, váltsa be az ígéretet?

Rettegett a válaszoktól, de egyvalamiben biztos volt: nem akarta, hogy az öreg szenvedjen. Ez az érzés erősebben lüktetett benne mindennél, így végül dűlőre jutott: ha az öreg megkéri, akár mennyire fájni fog, megteszi. A döntés mégsem hozott megnyugvást a lelkének.

Amikor végre visszatért az öreghez a szobába, úgy tűnt, Dini bá' elszenderedett. Arca most még fakóbbnak és erőtlenebbnek tűnt, mint előtte. Mégsem az rémisztette meg Márkot igazán, hanem a csend.

Az öreg tüdejének szörcsögő sípolása abbamaradt. Márk meredten állt az ágy mellett, és azon kapta magát, hogy lélegzetvisszafojtva figyel Dini bált. Mély sóhajjal szakadt fel belőle a megkönnyebbülés, amikor észrevette az öreg mellkasán gyűrődő takaró apró mozdulását.

Csak alszik.

Csendben akart kiosonni a szobából, de amint megfordult, pillantása az ágy melletti asztalkára tévedt. A sötét tölgyfaasztalon oldalára dőlt gyógyszeres doboz hevert. Teteje a szőnyegen, mellette két szem pirula árválkodott.

Márk megismerte. Reggel váltotta ki, mielőtt elment az öregért. Felállította a dobozt. Túl könnyű volt. Márk beleremegett a felismerésbe.

– Üres! – motyogta maga elé. Az öreg megmozdult az ágyon. – Mit tett?! Mit tett, Dini bá'? – hajolt fölé, és megragadta az öreget.

Az idős férfi felnyögött, amikor ülő pozícióba rántotta. Le akarta nyomni az ujját a torkán, telefonálni a mentőknek,

elkeseredésében üvölteni. Mindezt egyszerre. De Dini bá' belekapaszkodott.

– Fiam – suttogta, és Márk zokogni kezdett. Pedig megfogadta, egyetlen könnycseppet sem ejt, míg az öreg él, hogy saját szomorúságának terhét nem rakja rá az utolsó napokban. A könnyek mintha tudomást sem vettek volna arról, mit tervezett, megállíthatatlanul potyogtak a szeméből.

– Dini bá'...

Az öreg szemhéja résnyre nyílt.

– Ez az én dolgom volt.

Márk egyértelműen látta, hogy már hat a szer. Szólni akart. Elmondani. Fogadkozni neki, hogy amikor eljön az idő, ő kész lesz rá, hogy beadja a halálos dózist, az öreg akarata szerint. Ahogy megbeszélték.

De nem ma. Nem most. Ilyen hamar, ilyen hirtelen nem lehet!

El akarta mondani neki, meg akarta győzni, miközben tudta, hogy az öreg már döntött. A sírás alattomosan elszorította Márk torkát. Tehetetlenségében úgy ölelte Dini bát, mintha sosem akarná elengedni. A beteg test erőtlenül simult hozzá.

– Sosem tennék rád ilyen terhet – szólalt meg ismét az öreg. Márk a vállára borult.

– Ne... ne így...

– Semmi baj... Nincsen semmi baj – csitította Dini bá'. A szavak nehézkesen hagyták el a száját. Tenyerével végigsimított Márk fején.

– Maga kegyetlen... önző... vénember... – zokogta Márk elcsukló hangon.

Szégelylte, hogy ennyire nem tud uralkodni magán, azt meg még jobban, hogy ideges mozdulata fájdalmat okoz az öregnek. Kavartak benne az érzések. Feszítették a gyomrát, a mellkasát.

Nem így kellett volna megtörténnie!

– Szeretlek, ugye tudod? – suttogta az öreg.

Talán sosem beszélt hozzá ilyen megnyugtatóan, ilyen szelíden. Aztán kezének simogatása lassan abbamaradt, légzése lelassult, és végleg elszenderült Márk karjainak ölelésében.

2. fejezet

Misi a legdrágább pezsgőt kérte. Dóri, noha ritkán ivott alkoholt, az első korty után megállapította, hogy az árával ellentétben semmivel sem jobb, mint egy olcsóbb pezsgő.

Az étteremben csendes alaphangzavarként duruzsolt az asztaloknál folyó beszélgetés. A vaníliaszín, ropogásra keményített terítők illettek a falak halványsárgájához, minden asztal közepén színes vegyesvirág-csokor pompázott. Dóri hangulatosnak találta az éttermet, bár az árak magasan meghaladták azt a kategóriát, amit megengedhetett magának.

– Tényleg csak salátát eszel? – faggatta Misi úgy, mintha ez akkora tragédiának számítana.

– Igen. – Dóri félretolta a pezsgőspoharát. Nem ízlett neki a gyöngyöző, aranyszínű ital.

– Felesleges sanyargatnod magad. Bírom a töltöttgalamb típusú nőket.

Dóri, hogy leplezze, mennyire kínosan érzi magát, az ölébe ejtette a kezét, összekulcsolta ujjait a combján.

– Fantasztikus – jegyezte meg visszafogottan.

– Tehát egyél nyugodtan.

– Azt teszem. Vegetáriánus vagyok. Nem említették a szüleim, amikor beszéltek rólam?

Misi felhajtotta a pezsgőjét, újratöltötte a poharát.

– Nem emlékszem rá. Kiváló ez a pezsgő, igaz?

– Nem szeretem a pezsgőt.

– Képtelenség! Senkit sem ismerek, aki ne szeretné a pezsgőt.

Dóri a férfit bámulta. Nem tetszett neki, hogy meg sem kérdezte, mit inná. Legalább azt megengedte, hogy salátát rendeljen. Bár láthatóan fintorgott.

– Akkor most megismertél egyet. – Misi úgy húzta fel a szemöldökét, mint akinek fogalma sincs, Dóri miért mondta ezt. – Arra legalább emlékszel, hogy van egy fiam? Róla biztosan beszéltek a szüleim. Imádják.

– Ja. Beszéltek. – Misi úgy nyakalta a pezsgőt, mintha sosem ivott volna ennél finomabbat. Újra töltött magának. Az üveg szája a pohárhoz koccant, kifutott a szélén a hab. A férfi leszűrölte, utána nézett fel újra Dórira. – Mennyi idős is?

– Nyolcéves.

– Az jó.

Dóri bólintott.

– Igen. Az.

– Igyál! – emelte fel a poharát Misi.

– Majd iszom.

– Lelazít – vigyorgott rá a férfi magabiztosan. – Feszültnek tűnsz.

Dóri nem nyúlt a pohara után.

– Nem vagyok feszült.

Csak bolond – gondolta a poharát tologatva maga előtt.

Butaság volt részéről ismételten belemenni egy olyan randiba, amit a szülei hoztak össze egy vadidegennel. Már megtanulhatta volna, hogy ez semmi jóra nem vezet, de egyszerűen nem maradt ereje tovább vitatkozni az anyjával. Hiszen ő csak jót akart. Nem tudhatta, hogy Dóri abban reménykedik, hogy Tibor újra felbukkan az életében. Sosem adta fel a reményt, hogy boldogan élhetnek, amíg meg nem halnak. Mint a mesében.

Nyilván ez is butaság. Kicsit. Mert Dóri látott már csodákat. Igaz szerelmeket. Mint amilyenben a szülei is élnek.

Egy vacsora még semmire sem kötelez. Érezhetem jól magam, ha már itt vagyok. Miért is ne?

– Jól tudom, hogy neked nincs gyereked? – kérdezte a férfit érdeklődve.

Misi biccentett. Az étteremben nyüzsgő sokaságot bámulta, nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon, vagy egyáltalán ránézzen Dórira.

Dóri pedig őt figyelte. Nem rossz pasi. Meglepően jóképű fickót sikerült a szüleinek előkaparniuk a zsákból. Vajon hányan vannak még? Hány kínos vacsorát kell végigülnie, mire rájönnek, hogy semmi értelme randit szervezniük neki? Bár csoda tudja, gondolkodnak-e, vagy egyszerűen minden független, jól szituált, megbízhatónak tartott huszonöt és ötven év közötti férfismerősüknek beajánlják.

Némán ültek egymással szemben. Dóri végig Misit tanulmányozta. Harmincasnak saccolta, de tuti nem volt még negyven. Fekete szövetnadrágot vett fel, ropogósra vasalt világoskék inget, hozzá egyszerű kék-fekete csíkos nyakkendőt. Világosbarna haját rövidre vágatta, világosszürke szeme érdektelenül pásztázott az asztalok között. Dóri azon gondolkodott, a férfi vajon miért nem néz rá? Annyira nem érdeklí őt? Vagy kellemetlen látványt nyújt?

Oké, nem a szőke, hosszú combú, karcsú kategória, viszont a szülei bemutatták őket egymásnak, mielőtt Misi elhívta erre az első randira, szóval nem árult zsákbamacskát. Átlagosnak tartotta magát, csinosan felöltözött, finoman sminkelt. A könnyű, piros nyári ruha hangsúlyozta karcsú derekát, és úgy gondolta, talán kevésbé látszik benne terebélyesnek a melle. Dóri gyűlölte

a mellét, szándékosan vett fel szolidan dekoltált ruhát, mert az utóbbi három évben – mióta a szülei folyamatos randikat szerveztek neki, ki tudja milyen okból – rájött, hogy a legtöbb férfi lekad a dekoltázsánál, és úgy üli végig az estét, hogy az arcára rá sem néz. Ebből tanulva kerülte a kihívóan kivágott ruhákat első randevúkon. Meg a másodikon is. Harmadik randira egy ideje nem került sor. Igazából nem hiányzott neki. Udvariasságból ment el a szülei által bemutatott férfikkal vacsorázni. Legtöbbjük előzékenyen vegetáriánus étterembe vitte. Dóri értékelte a figyelmességet, de ritkán adott esélyt újabb találkozásra.

Kihozták a vacsorájukat. Misi hatalmas adag sülttestálat rendelt, Dóri úgy gondolta, hogy három személy simán jóllakna vele. Mielőtt a pincér távozott, Misi rendelt egy újabb üveg drága pezsgőt. Dórit nem érdekelte, mivel Misi azt mondta, ő fizet. Talán a lovagot kívánta játszani. Bár Dóri minden további nélkül kifizette volna a vacsoráját. Utált hálás lenni idegeneknek. Igya csak Misi ezt a rémes, drága pezsgőt, ha ízlik neki.

– Mit mondtál, mivel foglalkozol? – pillantott rá végre Misi, és teleszedte a tányérját.

Dóri beletúrt a salátájába.

– A szüleim régiségkereskedésében dolgozom, és mellette régi bútorokat újítok fel.

– Restaurátor vagy? Valami múzeumnál?

– Nem. A bútorfelújítást kedvtelésből csinálom. Mondtam, hogy, a szüleimnek régiségkereskedésük van. Ott dolgozom.

– Ja. Tudom. Persze. Ott dolgozol – mormolta Misi a szájába tömve egy hatalmas adag sültet. A saft lecsorgott a szája szélén, de észre sem vette, hogy az ingére csöppent. – Na és, mit csinálsz a felújított bútorokkal? – faggatta Misi tele szájjal.

Dóri elkapta róla a tekintetét.

– Eladom őket – túrt bele a villájával a salátájába. Elment az étvágya.

– Megélsz belőle?

Dóri megvonta a vállát.

– Igazából kikapcsol. Nem a pénzért csinálom.

– Nincs valami rendes szakmád? Amiből meg lehet élni?

Dóri megrántotta a száját, hátradőlt a székében, és az ölében összekulcsolta az ujjait. Figyel rá Misi egyáltalán?! Dóri szerette volna minél hamarabb befejezni ezt a vacsorát, a beszélgetést és ezt a végtelenül kellemetlen randit.

Vajon mit gondolna Misi, ha most felkelne, és itt hagyná? Persze ezt úgysem tenné meg. Nem illik. De a fenébe! Ki nem szarja le, mit illik? Miért maradjon itt, ha rosszul érzi magát?

– A pénz nem boldogít – jelentette be, és mégis maradt.

– Ezzel a csórók védekeznek – felelte Misi magabiztosan, majd jó étvágyal esett neki a második húsnak.

Dóri lába folyamatosan járt az asztal alatt, a damasztyszalvétát csavargatta az ölében.

Meddig tart, amíg Misi felfalja ezt a hatalmas adag ételt?

Dóri nyelt egyet, hogy legyűrje a torkában egyre nagyobbá váló gombócot.

– És te? Te mivel foglalkozol? – kérdezte.

Misi le sem nyelte a falatot, úgy válaszolt.

– A pénzügyi szektorban dolgozom. Baromi jól etalálták a fűszerezést. – Dóri felé nyújtotta a csirkecombot, amit az imént csócsált. – Nem kóstolod meg?

Dóri hátrébb tolt a székét.

– Mondtam, vegetáriánus vagyok.

Misi beleharapott a csirkébe.

– Bocs. Elfelejtettem. Ez valami hóbort nálad?

– Nem az.
– Csak mert mostanában olyan divatos lett vegetáriánusnak lenni.

– Én nem eszem húst, mert szeretem az állatokat.

Misi jóízűen falta a sült csirkecombot.

– Értem, te amolyan fanatikus állatvédő vagy. Ugye? Tüntetni is jársz?

– Nem járok tüntetésekre.

Hangos női társaság lépett be az étterembe. Nevetésük betöltötte a teret, a pulthoz közel ültek le. Vidám, harsány, fiatal társaság. Dóri mosolyogva nézte őket, kicsit irigykedett. Szívesebben töltötte volna inkább az estét Lizával. Biztosan sokkal lazább lenne a vacsora. De Liza most éppen Lackóra vigyáz, így nem lehet itt. Meg persze elvileg ez egy randi. Vagy valami hasonló.

Misi tekintete el-elkalandozott a hangos női társaság felé.

– Átülnél? – érdeklődött Dóri előzékenyen.

Kicsit reménykedett abban, hogy Misi majd flegmán rávágja, hogy igen, szívesebben lenne a abban a társaságban. Mindketten jobban járnának. Misinek nem fordulna ki a nyaka, ő pedig mehetne haza a kislíához.

A férfi elkerekedett szemmel bámult rá vissza.

– Nem – jelentette ki. – Csupán elnéztem, mennyire illetlenül viselkednek. Ezeket a mai fiatalokat nem tanították meg az illemre. Te nem így gondolod?

– Jól érzik magukat. Miért baj ez?

– Nem baj. A baj az, hogy hangosak. Zavarják a vendégeket.

– Engem nem zavarnak. Ám ha téged igen, akkor elmehetünk.

– Elmennél? – Dóri bólintott. Misi megrökönyödött képpel bámult vissza rá. – Nem kérsz desszertet?

– Kihagyom, ha te kellemetlenül érzed magad.

– Oké. A desszertet elfogyaszthatjuk akár nálad is – kacsin-
tott rá Misi, miközben magához intette a pincért. – Becsoma-
golná nekem, kérem? – kérdezte udvariasan. Dóri megállapí-
totta, hogy több mint fele ételt otthagya. – És hozza a számlát,
legyen szíves.

Legalább udvariasan beszélt a pincérrel. Ettől függetlenül Dó-
rinak nem állt szándékában felhívni magához. Sem egy újabb es-
tét eltölteni vele. Méghogy desszert nála! Csak nem arra számí-
tott, hogy majd rögtön lefekszik vele?

Misi a zsebeiben kotorászott, az orra alatt dörmögött, sőt ká-
romkodott is.

– Baj van? – érdeklődött Dóri.

– Úgy tűnik elhagytam a tárcámat.

– Talán csak otthon felejtetted.

– Az lenne a jobbik eset. – Misi a nyakkendőjét bab-
rálta. – Borzasztó kellemetlen ez nekem, hiszen én hívtalak meg.
Mégis megkérhetlek, hogy fizess te? Legközelebb visszaadom,
ígérem.

– Legközelebb?

– Megbeszéljük, hol folytatjuk.

Dóri elgondolkodva túrt a táskájába. Ezek szerint lesz legkö-
zelebb? Misi egy újabb randi reményében játszotta el az elha-
gyott tárcát? Vagy valóban elhagya? Dóri felsóhajtott, nyilván-
valóan megint túlgondolja az egészet, valószínűleg Misi csak el-
felejtette eltenni az izgatottságtól.

– Hát jó – sóhajtott fel Dóri. Bár a háta közepére sem kívánt
egy újabb randit.

– Cserébe hazaviszlek!

– Ne fáradj vele.

A pincér hozta a számlát, közben Misi az utolsó cseppig megitta a második üveg pezsgőt is.

– Nem fáradság. A desszertért bármit.

Dóri elkerekedett szemmel bámulta az összeget a számlán, majd miután rájött, hogy nincs nála annyi készpénz, kelletlenül előhúzta a bankkártyáját. A fenébe! Honnan fogja behozni ezt a horribilis kiadást? Megígérte Lackónak, hogy idén elmennek végre nyaralni kettesben a Balatonhoz. Ez a vacsora a nyaralásra félretett pénzből ment.

– Nem lesz desszert! – morogta Dóri, miközben kifelé tartottak.

– Emiatt a butaság miatt? Ígérem, visszaadom a pénzt.

– Melegen ajánlom! – vágta oda Dóri, és elindult a metró irányába. Misi utánairamodott.

– Fejezzük be kellemesen ezt az estét. – Próbálta átkarolni a férfit. – Mindent jóváteszek. Meglátod, nem bánod meg.

– Fejezzük be most – tolt el magától Dóri. – És akkor talán nem bánom meg.

Misi bólintott, a nadrágja zsebébe süllyesztette a kezét.

– Majd hívlak! Jó éjt!

– Jó éjt – morrant Dóri.

Lerohant a metró lépcsőjén. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Misi nem követi.

– Korán jöttél – állapította meg Liza, amikor Dóri belépett az albérletébe.

A lakás szűk kis előtérben mindössze egy aprócska cipőszekrény és egy keskeny, falra szerelhető fogas fért el. Dóri találta mindkettőt a bolhapiacra.

Letette a kistáskáját a szekrényke tetejére.

– Szia, anya – kiáltott ki a konyhából Lackó teli szájjal.

Dóri két lépéssel átszelte a bejárót, odalépett a gyerekekhez, megölelgette. Lackó a macis pizsamájában üldögélt az asztalnál, avokádókrémes kiflit majszolt paradicsommal. A gyereket a tusfürdője illata lengte körbe, Dóri csukott szemmel lélegezte be. Otthonosnak érezte, biztonságosnak.

– Hiányoztál Lackó-mackó – borzolta meg a kisfiú haját. – Jól érezted magad Lizával?

– Társasoztunk egész este.

– Azt hittem, később jössz – húzta fel a szemöldökét Liza. Farmert és fehér, apróvirág-mintás blúzt viselt.

– Így is sok volt a jóból – rántotta meg a száját Dóri. Leült Lackó mellé. – Örülök, hogy nem késtem le az esti meséről.

Lackó rávigyorgott.

– Szuper, hogy hazaértél. Senki nem mesél olyan klasszul, mint te. – Felpillantott az ajtóban álldogáló Lizára. – Te sem, Liza. Ne haragudj!

Liza elmosolyodott.

– Tudom, az anyukád a legjobb. Figyelj, Dóri, maradnék egy kicsit. Ha lefektetted Lackót, beszéljünk pár szót!

– Persze.

Dóri sejtette, hogy a randiját fogják kielemezni. Bár ezen nem túl sok elemezgetni való van. Egyvalami miatt remélte, hogy Misi valóban felhívja majd, hogy visszaadja a vacsora árát. Vagy legalább a felét.

Odafeküdt Lackó mellé a keskeny gyerekágyra egy mesekönyvvel, elrendezgette a Mancs őrjáratos takarót, elsimított néhány puha tincset Lackó homlokából.

– Milyen napod volt?

– Jó – vágta rá Lackó.

– Mi történt a suliban?
– Semmi.
– Bővebben?
– Mire vagy kíváncsi?
– Mindenre, ami veled történt – puszilgatta meg Dóri a gyerekek nyakát.

Lackó hamarosan jókedvű kacagásban tört ki, bolondozás közben felcsúszott a pizsamanadrágja. Dóri játékosan elkapta a bokáját, hogy megpuszilgassa a talpát is, amikor meglátta a síp-csontján a lilás foltot.

– Lackó – simított végig rajta.
– Nem nagy ügy – húzta el a gyerekek a lábát. – Csak eles-tem – vágta rá úgy, mintha tudta volna a következő kérdést.

– A suliban?

Lackó visszarántotta a pizsamanadrágját.

– Igen.

– Mikor?

– Szünetben. – A gyerekek magára húzta a takarót.

– Hogy történt? – faggatta Dóri, és próbálta újra megnézni a horzsolás nyomát, de Lackó folyamatosan elvette a lábát.

– Anyu, nem vagyok már kisbaba. Fogócskáztunk, megbotlottam egy kőben, és eles-tem. Nem is fáj.

– Biztos?

Lackó határozottan bólintott.

– Biztos. Elmeséled a katicás mesét?

– Elmesélem, de előbb szeretném megnézni a sebedet. Rendben? – Lackó engedelmesen kidugta a lábát a takaró alól, és hagyta, hogy az anyja felhúzza a pizsamanadrágját. Dóri meg-szemlélte a kétujjnyi horzsolást. – Azért bekenjük. Mit szólsz?

– Muszáj?

– Gyorsabban meggyógyul. – Dóri behozta a kenőcsöt a fürdőből, és gyengéden bekente vele a gyerek bőrét. – Jól érezted magad Lizával?

– Ühüm. Tök klassz volt. Liza segített a leckében, aztán társasoztunk.

– Nem mentetek le a játszótérre?

– Nem.

– Miért nem? Fáj a lábad?

Lackó megrántotta a vállát.

– Nem azért. Csak úgy. Nem akartam. Mesélj nekem! – pislogott az anyjára álmosan.

Dóri lehúzta a pizsama szárát, betakargatta Lackót, és kinyitotta a mesekönyvet. A mese feléig sem jutott, amikor a gyerek elaludt. Dóri egy ideig hallgatta fia egyenletes szuszogását, elnézte kedves, békés arcát, majd az éjjeliszekrényre csúsztatta a könyvet. Mielőtt kiment, felkapcsolta az éjszakai fényt, aminek hatására a plafonon fluoreszkáló csillagok tompa fénnel felragyogtak a sarló alakú hold körül.

Liza már lepakolta a konyhaasztalt, megigazította a fehér damasztterítőt, visszahelyezte a rózsaszín orchideát középre. Az asztal sarkánál üldögélve várt rá, egy magazint lapozgatott. Amikor Dóri megjelent, az adott oldalnál behajtotta a hetilapot, és félretette.

Dóri sóhajtva ült le az egyik székre.

– Szerinted Lackó mindent elmond nekem, ami lényeges?

– Nem tudom. Mire gondolsz? – húzta fel a szemöldökét

Liza.

– Láttad a sebet a lábán?

– Fürdéskor. Azt mondta elesett fogócskázás közben.

– Nekem is azt mondta – felelte Dóri elgondolkodva.

– Nem hiszed?

Dóri a kék foltra gondolt. A múlt hónapira. Amire Lackó szintén azt mondta, elesett. És az azelőttire, amire Lackó azt válaszolta, hogy nekiment valaminek. Miért ne hinné el, amit mond? Fel sem tételezte, hogy Lackó hazudna neki. Csak szüksége volt megerősítésre. Akkor is, ha Lackóval őszintesen alapult a kapcsolatuk. Úgy nevelte, hogy bármit megkérdezhet tőle, és ő őszintén válaszol a kérdéseire. Kérdezett is. A világról. A felnőttekről. Az apjáról. Lackót minden érdekelte. Dóri büszke mindig volt rá, hogy olyan okos kisfiú.

– Nem gondolom, hogy Lackó hazudik nekem. Ezerszer megbeszéltük, hogy a hazugság rossz dolog. Ráadásul butaság is, mert az igazság előbb-utóbb kiderül.

– Lehet, hogy kellene Lackónak egy férfiminta az életébe – dőlt előre Liza.

Dóri az asztalterítővel játszott.

– Ott van neki az apám.

– Igen. Az teljesen jó, hogy sokat találkoznak. De mégsem az apja.

– Más gyerekeknek sincs apjuk.

– De Lackó rendkívül érzékeny gyerek. Érzékenyen reagál a hangulataidra. És ezzel nem azt akarom mondani, hogy ez baj, egyszerűen annyi a helyzet, hogy kéne neki egy apakép. Szerintem. Vagy valami ilyesmi – bökte ki Liza.

– Vagy valami ilyesmi? Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy nem Tibor. Hanem egy hús-vér, kézzelfogható valaki. Aki mellette áll.

Lizával tucatszor lefolytatták már ezt a beszélgetést. Dórit frusztrálta, hogy a legjobb barátnője sem értette meg.

Hát kire számítson az ember, ha nem a legjobb barátjára?

– Kevés vagyok neki? – kérdezte lehangoltan.

– Nem ezt mondtam.

Dóri beharapta a száját.

– Mondd, Liza, rossz anya vagyok?

– Istenem – Liza egy mozdulattal átölelte, megsimogatta a haját. – Dehogy vagy rossz anya! Nagyon jól csinálod! Már mint ha lehet az anyaságot igazán jól csinálni.

– Annyira szeretném, de én sehogyan sem tudom elég jól csinálni – szontyolodott el Dóri. – Valahogy minden olyan messze van a tökéletestől.

Liza elhúzódott, és érdeklődve nézte.

– Mert ki mondja meg, mi a tökéletes? – kérdezte. – Na, mesélj inkább, milyen ez a Misi?

– Felejthető. Te tuti sokkal érdekesebbet olvasol.

Liza odapillantott az újságra. Dóri esküvői képet látott az oldalon, középen cikkcakkos vonallal elválasztva, úgy illesztve, mint a filmekben, amikor elválnak a szerelmesek útjai. Elég hatás vadásznak tűnt.

– A bulvár mindig izgi. Most éppen Edelényiék. Tudod. Az álom pár, akik szétmentek néhány éve.

– Szerinted hány álom pár megy szét évente? – húzta fel Dóri a szemöldökét. – Ha én azt mind számon tartanám, nem lenne időm a saját életemre.

Sosem vett pletykalapokat, alig követte nyomon a sztárok magánéletét. Csak ha valami magazinműsor vagy talkshow előzetesében az orra elé tolták. Nem túlzottan érdekelte az ilyesmi. Mások boldogságát nem irigyelte, a szakítások pedig hidegen hagyták. Ilyen az élet, sztárkörökben is előfordul. Ettől aztán neki nem lett jobb.

– A szívödöglesztően jóképű exfocista meg a szexistennő felesége. Rémlik? – lebegtette meg a lapot Liza.

Dóri végre elmosolyodott.

– Ezek mind olyan egyformák. Nem tűnt még fel? A szívdöglesztően jóképű meg a szexistennő. Mintha futószalagról jönnének le.

Liza felnevetett.

– Mondasz valamit.

– Különben is! Te az álompasival élsz – figyelmeztette barát-nőjét Dóri. – Észre sem szabadna vened, hogy egy férfi szívdöglesztően jóképű.

– Hűséget fogadtam, nem vakságot – kacsintott Liza, miközben ellőtte az unalmasan klisé szöveget. Megpaskolta az újságot. – Edelényi Szandra vég nélkül tud újat mondani. Olyan kiábrándító, amiket mesél a csodapasiról. Akarod elolvasni? – húzta a lapot Dóri felé.

– Kösz, éppen elég kiábrándító estén vagyok túl, felesleges te-
tőzni szaftos történetekkel.

– Pedig rád is vár valahol az igazi – válaszolta Liza hittel.

– Nekem Tíbor volt az igazim.

– Baromság – legyintett Liza.

– Csak azért mondod, mert neked szerencséd van Benivel. Az is micsoda szerencse, ahogy megtaláltad.

A középiskolában szó szerint egymásba koccantak a folyosón. Mint valami romantikus filmben. Szerelem volt első látásra.

– Éppen ezért hiszem, hogy bárki megtalálhatja az igaziját. Csak jókor kell lennie jó helyen – erősködött Liza.

– És ez szerinted olyan egyszerű?

– Annak kéne lennie.

Dórinak akkor is fáj ez a megjegyzés, ha tudta, Liza csupán azért érzi a társkeresést ennyire egyszerűnek, mert ő olyan könnyedén összeakadt Benivel. Annyira könnyedén, természetesen alakult a kapcsolatuk, mintha mindig ismerték volna egymást.

Ha Dóri rájuk nézett, tényleg elhitte, hogy lehet minden ennyire egyszerű. Talán ő csinál valamit rosszul.

Vehemensen az újságra bökött.

– Mert nyilván nekik is olyan egyszerű.

– Gondolom, nem illettek össze – vont vállat Liza. – Neked meg könnyebb lenne, ha nem Tiborról ábrándoznál még mindig. Ideje lenne átlépned rajta, és meglátnod a többi férfit.

– De ha egyszer egyik sem olyan, mint ő.

– Hahó! Fogd fel végre, hogy lelépett. Örökre. Ha mindenki-
ben őt keresed, egyedül maradsz.

– Nem vagyok egyedül. Itt van nekem Lackó.

– Aha. Az klassz. Ezek szerint hiába beszélek. Mesélj már va-
lamin a randidról! Milyen a fickó? – dőlt előre Liza a könyökére
támaszkodva, kíváncsian.

– Húsevő.

Liza bohókásan elfintorodott.

– Szerinted hány vegetáriánus férfi szaladgál a világban?

– Fogalmam sincs, én örülnék, ha végre találkoznék eggyel.

– Egyébként? – faggatta tovább Liza. – Rendesen viselke-
dett? Udvariasan? Nem nyomult?

– Fel akart jönni egy desszertre, mellesleg otthon hagyta a
pénztárcáját. Ami nem lett volna baj, ha nem iszik meg két üveg
horrorárú pezsgőt, és nem rendel magának kétszemélyes tálát,
amit aztán hazavisz. Természetesen.

Liza szelíden megfogta Dóri kezét.

– Lehetett véletlen.

– Azt ígérte visszaadja.

– Akkor lesz második randi? – csillant fel Liza szeme.

– Úgy tűnik.

Dóri azért nem örült ennek annyira, mint Liza. Misivel semmi nem ment természetesen és könnyedén. Őt frusztrálta, és legszívesebben örökre elfelejtette volna.

A FairBooks Kiadó 2024-es tervezett megjelenései

Nyomtatott könyvek

Jud Meyrin: Vérbeli detektívek
Jud Meyrin: A Kristály villa titka
Jud Meyrin: A szökevény habléány
Florina Wolf: Légy mellettem (Pizzaszív 1.)
Alba Ferro: Tik Tok boszorkány
Büksi Zsuzsanna: Kék rózsza
Tira Nael: Angyal (munkacím)
Hajnal Kitti: Kötelék
Sophie Anne: Everest
Erdőss Alex: Keresztre feszítve

E-könyvek

Hajnal Kitti: Hinta
Büksi Zsuzsanna: Csodakert
Sophie Anne: Amish Biblia 2 - Az érem másik oldala
Hajnal Kitti: Álarc
Tira Nael: Zuhanás
Florina Wolf: Légy mellettem (Pizzaszív 1.)
Alba Ferro: Tik Tok boszorkány
Jud Meyrin: Vérbeli detektívek
Jud Meyrin: A Kristály villa titka

<https://webshop.fairbookskiado.hu/>